Αγροτική εκπαίδευση - Γεωργικά σχολεία (Βακάμης Γιάννης, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 25 Ιουλίου, 2017

Παρατήρηση "Άλλης Όψεως": Πόσο διαφορετικά, ίσως, να ήταν τα πράγματα σήμερα, αν είχαν εισακουστεί τέτοιες φωνές πριν 42 χρόνια!!!

Τα αγροτικά προβλήματα απασχολούν πολλούς, προπαντός όταν είναι προεκλογική περίοδος.

Όλοι μας λένε ότι άδειασαν τα χωριά μας, κανένας όμως δεν προτείνει ριζικά μέτρα θεραπείας και πολλοί λένε ότι το αγροτικό πρόβλημα είναι άλυτο. Όλοι μας λένε ότι ο αγρότης πρέπει να μείνει στο χωριό, να βελτιωθεί η ζωή του.

Ουσιαστικά δεν κάνουμε τίποτα να το πετύχουμε αυτό και ο ίδιος ο αγρότης καταριέται τα παιδιά του, μην τυχόν και μείνουν στα χωράφια.
Πόσες φορές έχουμε ακούσει γεωργούς, γονείς των μαθητών ή μη, να λένε «αν έχει λίγο μυαλό το παιδί μου να φύγει από τα παλιοχώραφα που έφαγαν τη δική μας ζωή. Εργάτης να γίνει, όποια δουλειά να κάνει, εκτός από τη γεωργία». Άλλοι μας λένε: «Προσπάθησε δάσκαλε να μάθεις στον γιο μου λίγα γράμματα να φύγει από το χωριό, κι αν δεν μπορέσω να τον στείλω στο γυμνάσιο, να μάθει καμιά τέχνη να μην τον τρώνε τα χώματα στο χωριό». Και πόσες φορές οι μαθητές μας μάς έχουν πει, όταν τους ρωτούσαμε, γιατί θέλεις να μάθεις γράμματα «...για να μην γίνω γεωργός»!

Ένα κύμα φυγής λοιπόν παρατηρείται: σε κάθε χωριό, που μάταια προσπαθούν με διάφορα κίνητρα να το σταματήσουν λίγοι φιλότιμοι δάσκαλοι αφού τα αντικίνητρα είναι πιο ισχυρά. Και το κύμα της φυγής το συμπληρώνει το σύγχρονο εκπαιδευτικό σύστημα. Κάθε παιδί που θα πάει παραπάνω τελειώνοντας τη στοιχειώδη εκπαίδευση, στη μέση ή την τεχνική (για αγροτική είναι ντροπή και να μιλάμε, γιατί δεν υπάρχει), δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει στο χωριό, ή θα μείνει εργάτης σε καμιά πόλη και αργότερα θα πουλήσει και τα χωράφια του πατέρα σε κανέναν γιατρό, δικηγόρο, έμπορο κλπ. –να γιατί χάνει ο αγρότης τη γη του- ή θα γίνει ένας υπαλληλάκος, μπορεί και να σπουδάσει σε ανώτερες σχολές, το χωριό όμως τον έχει χάσει για πάντα. Αν δεν μπορέσει να βγάλει το γυμνάσιο, πράγμα που γίνεται συχνά, θα γίνει ένας αποτυχημένος, ένας τεμπέλης που θα προσπαθεί να ζήσει με διάφορα παρασιτικά επαγγέλματα.

Το αποτέλεσμα: θα μείνουν μετά από λίγο στα χωριά μας οι πνευματικά ανάπηροι, όπως έγινε με την κτηνοτροφία που αν δεν είναι κανένας πνευματικά καθυστερημένος δεν πάει με τα πρόβατα. Και λέμε συνέχεια: πρέπει να μορφωθεί ο αγρότης, θέλουμε μορφωμένους αγρότες.

Η αλήθεια είναι ότι δεν τους θέλουμε μορφωμένους, γιατί αν τους θέλαμε μορφωμένους θα φροντίζαμε να μορφωθούν. Αν μορφωθούν δεν θα μπορούμε να τους εκμεταλλευόμαστε αγρίως, θα αποκτήσουν συνείδηση του εαυτού τους, όπως έγινε και με τους εργάτες. Και απόδειξη ότι δεν θέλουμε μορφωμένους αγρότες είναι ότι δεν τολμήσαμε να κάνουμε γεωργικές σχολές.

Πιστεύουμε ότι αν πάει μια ομάδα αγροτών στα ΚΕΓΕ, αν μια φορά στις 15 η δασκάλα της οικοκυρικής συγκεντρώσει τις γυναίκες να τις μάθει να κάνουν ένα γλυκό ή να κάνουν κονσέρβες ή αν κάπου κάπου τους μιλούμε στα κέντρα επιμόρφωσης ενηλίκων, κοινώς Ν.Ε.Λ.Ε., τους μορφώνουμε. Δεν ξέρω, είμαστε εμείς τόσο αφελείς και τα πιστεύουμε ή είναι αστικές κουτοπονηριές που πασάρουμε στους άλλους νομίζοντάς τους αφελείς. Οι αγρότες μας όμως μας έχουν καταλάβει, άσχετο αν δεν μπορούν να αντιδράσουν. Τι πρέπει λοιπόν να γίνει;

Η λύση είναι μία και μόνη: να ιδρυθεί, παράλληλα με την τεχνική, και γεωργική εκπαίδευση. Όχι εκπαίδευση όμως που να δίνει ξερή γεωργική μόρφωση, αλλά πλατύτερη, που να καλύπτει κάθε τομέα που αφορά το χωριό, τον αγρότη, την αγροτική οικονομία. Ένα είδος αγροτικά γυμνάσια που ο μαθητής θα έχει απεριόριστο βαθμό εξέλιξης. Και τότε θα δούμε πώς γίνεται αποσυμφόρηση από τα γυμνάσια, αφού οι μαθητές θα απαλλαγούν από την τόση άχρηστη ύλη που τους έχουμε φορτώσει, και θα πηγαίνουν όχι μόνο τα αγροτόπαιδα αλλά και πολλά από τα παιδιά των πόλεων.

Να γίνουν στα κεντρικά χωριά κατώτερες γεωργικές σχολές, άλλοι ας τα πουν Γεωργικά Γυμνάσια, τι σημασία έχουν οι λέξεις: και στις αγροτοπόλεις μέσες Γεωργικές σχολές, αλλά και σχολές στελεχών παράλληλα με τα Κ.Α.Τ.Ε., ας πούμε τα Κ.Α.Γ.Ε.

Οι τελειόφοιτοι, εκτός που θα είναι τέλειοι να φέρουν σε πέρας επιστημονικά κάθε γεωργική επιχείρηση, θα είναι και οι πιο κατάλληλοι να εργαστούν σε κάθε τομέα που έχει σχέση με τη γεωργική οικονομία, γεωργικές βιομηχανίες, γεωργικούς συνεταιρισμούς, αγροτικές τράπεζες, Δασαρχεία, υπάλληλοι στις διευθύνσεις Γεωργίας κλπ. Και όσοι έχουν τη σφραγίδα της Δωρεάς και την αγάπη για τη γη μας, να πάνε και στην ανωτάτη. Να βγουν οι Γεωπόνοι μας, οι Δασάρχες από κει μέσα, αλλά και ο κάθε ηγέτης του αγρότη, και όχι από τις πολυκατοικίες. Να ξέρουν με πόσο κόπο και ιδρώτα, ο πατέρας, ο θείος, ο χωρικός, έχει ποτίσει αυτή τη γη. Έτσι, θα την αγαπήσουν, θα αγαπήσουν τον αγρότη και θα φροντίσουν για την υλική και

την πνευματική του ανάπτυξη.

Και δεν νομίζω ότι μπορεί κανείς να σκεφτεί τι θα διδαχτεί ο μαθητής σ' αυτές τις σχολές. Θα αναφέρω ελάχιστα: Εκτός από τη γενική μόρφωση, που θα είναι περίπου η Γυμνασιακή, αλλά απλή, ύλη χρήσιμη και απαραίτητη για τη ζωή, γιατί αυτά που μαθαίνει στη στοιχειώδη είναι ανεπαρκέστατα, αλλά και το παιδί δεν είναι σε κατάλληλη ηλικία, θα μάθει και τόσα άλλα. Αγροτική οικονομία, οικιακή οικονομία, εδαφολογία, τεχνικές μηχανικές γνώσεις αλλά και κάθε γνώση που θα τον βοηθήσει στη δουλειά του. Θα εκπαιδεύονται συστηματικά σε πρότυπα αγροκτήματα, θα έχουν ζώα για να παρακολουθούν τη ζωή τους.

Για να γίνουν όμως αυτά χρειάζονται χρήματα, διδακτήρια, εκπαιδευτικό προσωπικό. Δεν υποτιμά κανείς τις δυσκολίες, όλες όμως μπορούν και πρέπει να λυθούν προτού είναι αρκετά αργά, προτού χαθούν και αυτά τα λίγα γερά πνευματικά στοιχεία που οι ανάγκες της ζωής, φτώχια, πόλεμοι κλπ. δεν τα έκαναν να μορφωθούν και να πάρουν «των ομματιών τους» από το χωριό.

Σ' αυτή τη Σταυροφορία λοιπόν, γιατί σταυροφορία πρέπει να την ονομάσουμε, ας επιστρατευτούμε όλοι και πρώτα οι Δάσκαλοι που ζούμε την κατάπτωση του χωριού. Να κινητοποιηθούν όλοι οι αρμόδιοι, να το νιώσουν οι αγρότες και να το ζητήσουν σαν ένα αναφαίρετο δικαίωμα.

Θέλουμε να μείνει ο αγρότης στο χωριό, αλλά νοικοκύρης. Όχι παρίας, αλλά αφέντης στον τόπο του. Τον θέλουμε πολίτη με ίσα δικαιώματα και όχι μηχανές που να παράγουν πολλά προϊόντα για να τρώνε οι αστοί φτηνά, και θα γίνει αυτό μόνο αν μορφωθεί ο αγροτικός κόσμος.

Μόνο έτσι η αγροτική τάξη θα πάει μπροστά και το χωριό, το κύτταρο αυτό του ελληνικού πολιτισμού, θα προκόψει, δεν θα το καταστρέψουν τα διάφορα καρκινώματα.

Όσοι αγαπούν λοιπόν την Ελλάδα ας εργαστούν γι' αυτόν τον σκοπό.

Πρόεδρος Κοινότητας
Ν. Νικομήδειας Ημαθίας
Φεβρουάριος, 1975

(Πηγή: Ηλεκτρονική Εφημερίδα «Κοινωνείν» – Τεύχος 13)